

MOTTATT

2. SEPT 2013

Til Kulturdepartementet
PB 8030 Dep.
0030 OSLO

Att:

Deres ref.:

Vår ref.: (bes oppgitt ved svar)
M 67/13

Dato:

30.08.2013

NOU 2013:1 Det livssynsåpne samfunn. Høringsuttalelse fra Røa menighetsråd

Røa menighetsråd behandlet saken i sitt møte 27.8.2013, og vil peke på to forhold i forbindelse med NOU 2013:1 Det livssynsåpne samfunn og anbefaling fra flertallet i utvalget om endringer i GL §§ 2 og 16.

Den norske kirke (Dnk) som majoritetskirke. I en rekke høringsuttalelser og kommentarer til utvalgets anbefalinger blir det pekt på hvor viktig Dnk er som kulturbærer gjennom århundrer og ved katastrofer. Røa menighetsråd vil også understreke dette. I tillegg vil vi peke på to momenter vi mener er for lite vektlagt i debatten så langt.

Vi mener at mange av høringsuttalelsene legger for lite vekt på kirkens religiøse betydning i medlemmenes liv. Etter omfattende og systematisk rydding i tros- og livssynssamfunnenes medlemsregister de siste 10 år, og etter en betydelig innvandring av borgere som tilhører andre trossamfunn, er ca 80% av norske borgere medlemmer av Dnk. Av disse går en liten prosent ukentlig til gudstjeneste. Mønsteret er i endring, idet at noe færre mennesker går til gudstjeneste hver søndag, mens noe flere møter frem ved spesielle gudstjenester og ved kirkelige handlinger. Alle medlemmer benytter seg av og følger sine nærmeste ved en eller flere av de kirkelige handlinger; dåp, konfirmasjon, vielse og gravferd. Denne praksis er ikke i øynefallende, men den betyr ikke mindre av denne grunn. Den er typisk i en majoritetskirke, der en stor del av medlemmene ikke identifiserer seg som aktivt troende og faste kirkegjengere, men vil ha kirkens tro som referanseramme. På denne bakgrunn vil vi understreke at den religiøse praksis hos medlemmene i Dnk både er stabil og av større betydning og omfang enn utvalget og høringsuttalelser etter vår mening avspeiler.

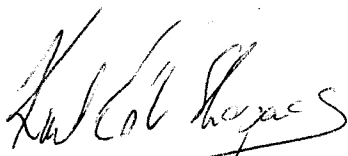
Dnk er det største trossamfunn i Norge og er en folkekirke. Den tar imot til dåp uten å diskriminere og yter sin tjeneste både for aktive og passive medlemmer. Derved er den noe grunnleggende annet enn en forening av likesinnede og liktmenende. Vi ser det som en stor verdi at norsk religionspolitikk slik bygger på folkekirkelige erfaringer og ikke på foreningsidealer. Å være en majoritetskirke med lange tradisjoner er ingen urett som må nedtones overfor andre tros- og livssynssamfunn. En likeverdig og aktivt støttende tros- og livssynspolitikkk bør derfor ikke føre til innskrenkning av dagens ordninger for Den norske kirke, men heller legge til rette for samfunnsnær praksis for alle tros- og livssynssamfunn.

Kirkeordning og menneskerettighetene. FNs menneskerettighetserklæring slår i § 18 fast "friheten til å skifte religion eller tro, og frihet til enten alene eller sammen med andre, og offentlig eller privat, å gi uttrykk for sin religion eller tro gjennom undervisning, utøvelse, tilbedelse og

ritualer". Forholdet mellom stat og kirke i vårt land ligger til grunn for en lovgivning der Norges praksis for disse rettigheter er av de mest – om ikke den best – støttende i verden. Bestemmelsene i lov om trdomssamfunn og ymist anna av 1969 og lov om tilskot til livssynssamfunn av 1981 er uttrykk for en religionspolitikk som legger til grunn at staten har et ansvar for aktivt å støtte borgernes mulighet til religiøs praksis. På en forbilledelig måte legger bestemmelsene til rette for de idealene som menneskerettighetene fastsetter. Denne økonomiske likebehandlingen av alle tros- og livssynssamfunn bygger på det lange og systematisk utviklede forholdet mellom stat og kirke i Norge. Gjennom ordningen erfarer staten hva et trossamfunn er og hva det koster å drive det. Derved ligger realistisk, konkret kunnskap til grunn for den økonomiske likebehandlingen. Vi har en religionspolitikk som likebehandler økonomisk og stimulerer til dialog og toleranse. Å usynliggjøre det religiøse grunnlaget som gjennom hele landets historie har vært kilde i utviklingen av denne religionspolitikken, vil kunne liknes med å kaste barnet ut med badevannet.

På denne bakgrunn anbefaler Røa menighetsråd at GLs ordlyd i §§ 2 og 16, som omhandler vår kristne og humanistiske arv og Den norske kirke som Norges folkekirke, ikke endres.

Med vennlig hilsen

Knut Erik Skarpås
(menighetsforvalter og saksbehandler)